



CONVOCATORIA.

Als experts y honorats trovedors de Catalunya y tots sos comptats y antichs reyalmes, ahont la nostra llengua es parlada ó coneguda, los set Mantenedors de aquestos «Jochs Florals» en l'any hñ de sa publicació, salut..... y pelas, que convenen tant las pelas com la salut, y sino «Voldria que algú'm digués»
 »perque jo may ho he sabut,
 »quan un home pateix mes;
 »ab salut sense dinés
 »ó ab dinés sense salut.»

Pregunta difícil de respondre que fa En Carlos Altadill ab aquets versos que molts dels que'n fan broma no son capassos de ferlos:
 mes, are faig versos jo
 per dirvos que ans de tractar
 de cap classe de qüestió,
 me permeteu saludar
 á qui hi tinch obligació.

SENYORA PREMPSA.

Deu te guard' y't donga tants anys de vida com desitja al artista Frascuelo, la aristocràcia del sigle XIX, y com desitgem nosaltres á nosaltres mateixos que á Fé de Pàtria y Amor, son mes dels que't pensas, per mes que'n pensis de mes.
 «Com mes serem mes riurem» diu lo refrá, donchs bé; nosaltres que volém que tothom rigui venim porque siguem mes; com si déyam un altre frare al convent ó un altre mort al cementiri ó un' altre sardina mes al foc.

Are, si vols saber l' objecte de la nostra visita pren candela (ó pren número) ab lo que dich als meus compatriotas.

CATALANS

Direu que fa general cridarhos de aquesta manera tant particular; mes, si en un bando ho feu ahir un de Cheste, en altre banda ho fa avuy un de chiste: (no está per alabarme) despres, qu'es lo tractament que mes orgullosos us pot te-

nir y mes, essent en la llengua ó en l' idioma de casa; si senyors, en l' idioma: ja defensarem en altre lloch com no es dialecte.

De moment tan sols debem explicar lo, porque'ns dihem

JOCHS. FLORALS.

Avuy, la primera festa del mes de las flors, lo dia mes poètic, puig que'ls poetas esperan revolcar-se pels lloers dels fruits que durant tot l' any han anat cullint en lo camp de sa imaginació ó bé en lo jardí de la seva Musa (*genitivo Musa*) per poguer aixis fer una bona cullita al cap del any, y enviar vuitanta ó noranta poesias cada hu en los Jochs Florals, per assegurar mes lo triunfo de una al menos;

Avuy, qu' es festa, y que com cad'any des lo cinquanta nou, se fa la festa dels Jochs Florals, fent dinou vegadas ab aquesta des sa restauració;

Avuy, en fi, que'ls poetas, ab lo trip-trap de la satisfacció que demostran d' haber tret premi, uns, y que ab lo trip-trap de la enveja que amagan d' haber rebut carbassa, altres, van en lo teatre Principal á veurer l' angel que fa l' principal paper, nosaltres creyem del cas, fer la nostra primera sortida (perque tenim moltes sortidas per fer) ab motiu de darse á conèixe, com dirian certs tipos, porque'ns reconeixi com á parents tota la rassa dels «Jochs Florals» y en proba de que ho som, que portem lo mateix nom qu' ells, que parlem ab lo seu llenguatge (mes ó menos rebuscat) y que som, en fi, fills de una mateixa mare, la may ben ponderada

CATALUNYA.

Donchs bé: are ja'ns coneixeu de nom: falta sols que'ns coneguem de fets y ab dos quartos cada Diuenge'ns podreu conèixe, porque ab lo que pot se'ns distingirém serà ab los fets ó ab la manera de pensar, puig que de una familia qui pensa de un modo, qui pensa de un' altre, los pares de vegadas, com á mes vells son carlins y'ls fills son republicans, aixó no te res que veure.

Nosaltres també tenim la nostra idea, la idea del progrés de Catalunya y de tot lo que pertanyi á ella, y ab aquesta idea, vogarém ab dalé porque la nau de la Patria, en un jorn de bonansa puga arribar al port de la salvació.

Bastará una cosa ser catalana per darhi nosaltres la nostra empenta; si es bona, per ajudarla á pujar, y si es dolenta per ajudarla á caure en preferencia á fer caure la mes alta, quap sia dolenta y á alsar la mes cayguda quan sia bona, puig contant que aixis se trova avuy, la literatura catalana, á ella es, á la que volém posar ben alta y en prova, que sentint que no hi haigi mes que un Teatre Catalá á Barcelona y uns Jochs Florals cada any, y no sentnos possible fer un teatre cada setmana, farmé uns «Jochs Florals»

CADA DIUMENGE.

En aquestos Jochs Florals premiarém (sino ab moltes cosas d' or, ab moltes gracias de cor), als que'ns honrin enviantnos sos treballs, sian en prosa ó en vers, sian serios ó de broma puig te de haberhi de tot y tot es copiar lo natural; tant bo pot ser un quadro representant un home plorant, com un home riient, mentres hi haigi la propietat del natural, mentres s' hi veigi lo sentiment del que plora ó la alegria del que riu, aixis mateix te tant mèrit una poesia festiua com seria (per mes que molts que en lo festiu s' hi tallan, prediquin lo contrari).

Per'xo donchs ab igual justicia premiarém los dos gèneros aixis com també donarém carbassas al que no suri prou bé, porque ab carbassas s' apren de nadar y quan se'n sab ja no hi ha necessitat de carbassas.

Nosaltres no som peixos grossos (encara no sabem prou de nadar) mes, segons la mar, nos atrevim á nadarhi sense, esposantnos tal volta á que'ns enfonzem; no obstant, nostres «Jochs Florals» seran la mar pero seran la mar de la bonansa ahont podrá haberhi des lo peix mes petit al peix mes gros sens permetre que'l gros se mengi al petit: com suchsueix moltes vegadas.

Los nostres Jochs Florals venen á propagar la idea de la protecció literaria qu' es la millor veritat senyor Manel Pau?..... Suposintse que diu —sí—. Tal es donchs la nostra idea y tal será

LO NOSTRE SETMANARI

A fi de no veurer per terra las obras catalanas; per terra si senyors: per terra habem vist las obras premiadas en Jochs Florals, obras Orfanas de mare que per no tenir amparo, dels senyors

Catalanistas s'han de veurer *venudas* per la Rambla de Barcelona a preu de *xanguet* a ral, y encare qui ho compra no es qui mes obligació te a comprarho.

L'autor que be devia coneixer als catalanistas, va acertar lo títol de la seva obra perquè 'l títol de *Órfanas de Mare* es lo que deurien tenir tots los tomos que surten en català essent aixís que's moren per falta del apoyo ó protecció dels senyors catalanistas.

Aixís estem exposats nosaltres; pero quan nos sentim la suor de la agonia, avans de morir nos *confessarém*, sense deixarnos res en lo pap; y al menos nostre confés que será 'l publich sabrá de quin mal hem mort y 'l perquè *habem anat al cel de correguda*.

Per avuy no espliquém mes sino que som set Mantenedors

Y

Desitjosos de cumplir la comanda honrosa que 'l respectable cos de alguns se digná feros en sessió ORDINARIA (perque no anaban pas gaire mudats) *anunciam la celebració de aquestos «JOCHS FLORALS» los que no seguint l'esperit de contradicció ni l'esperit de partit y la costum mal establerta, anirém regits baix lo sequet*

CARTELL.

Des d'avuy dia 6 del mes de Maig de 1877, donarém com hem dit, un certamen cada Diu-menge formant tres seccions, so es, PREMIS ACCÉSITS Y MENCIIONS, ademes de las carbassas, compares y comares, cansons, flor natural y reina de la festa.

En la de PREMIS, que será despues de un *article* que piqui a fondo, bi haurá los elogis a qui s'ho mereixi:

En la de ACCÉSITS, surra que te crió als que ho mereixin també,

Y en la de MENCIIONS, lo nom ho explica. fer menció de cassos que passen y cosas que no passen, acompanyant a cada secció, un article y una poesia y en l'última, epigramas d'alló que se'n diu y rondallas d'aquellas.... ¡ca! si n'hi haurá per gastarsi dos quartos cada Diu-menge al demati.

Que Deu vos done a tots la llum de la protecció y clar enginy per treuros los dos quartets de la butxaca y a nosaltres bon acert en parlarvos de cosas qu'us interessin en

PROSA VERS Y HUMOR.

Aixís s'ha acordat entre 'ls set Mantenedors de familia y de familia cristiana; pero no de aquella que ab tot y no tenir bases dels Godos, tenen base goda que qui la porta en franquesa no'ns agrada a cap de nosaltres.

Lo Consistori.



LA FESTA D' ENGUANY.



on dia y bon' hora tothom:
Com que vull explicar tota la festa que faran avuy, comenso pel bon dia per parlar punt per punt dels que van tenir una BON' HORA.

Veyám si seré profeta:

Prop mitj dia la Rambla estará rublerta de gent; los que sols haurán esmorsat esperant l' hora de dinar y 'ls que ja haurán dinat per no fer tart en la festa dels *Jochs Florals*, esperant l' hora de entrar al teatro Principal.

Los de dins de 'l teatro posant cortinatges y llo-rers, suant y fatigantse porque l' hora avansa:

Los poetes que's creuen premiats, arret-glantse la corbata y rihent tots sols, amohinats al mateix temps,

Al fi vindrá l' hora de gloria, s' obran las por-

tas del teatro y.... *brum!* los mes golafres cap dins per pendrer bon puesto (jo un dels tals). Despres ab tota calma anirán entrant las senyoras que ja saben que encare que fassin tart sempra troban un *quilis* que s' alsa de la cadira.

Al entrar ja trovaran aquells *tipos* de sales y ercibes, arrissadets y enguantats fent certs *jochs* ab las flors porque fassi mes *Jochs Florals* y brincantse d'aquí y d'allá donant rams de flors a las senyoretas que per' xo hi van.

Al fi será plé, mes donas que homes (que per aixó molts homes no hauran trovat targeta per entrar).

Los adjunts colocantse dalt y 'l Consistori preparant algun *botado*.

Mentres tant s' escoltará una barreja de conversas com aquesta:

—Que sab qui ha guanyat la flor natural?—

—Fassi 'l favor de estar quiet—vosté es l' insolent.—Amigo es ben guarnit.—M' he fet lo vestit per venir.—Voldria que llegís aquell ros jay! que m' agrada.—Vol fer l' obsequi a la senyoreta.—

Fassi 'l favor de no donar empentas.—Carme vingui, aquí n' hi cap una.—Que ja es tart?—Fames bonich que l' altr' any.—Ninch, ninch.—Qui es aquet que toca la campana?—Treguis lo barret home.—Volen fe 'l favor de callar—calli vosté.—

Lo governador?—Ninch, ninch.—Senyores.—No se sent gaire.—Calleu.—Ninch, ninch.... pero al fi callaran y l' Excm. senyor Gobernador civil farà un discurs en castellá que segur que será ben escoltat si está tant acertat com antany.

Despres de aplaudirlo tornarà una conversa com la anterior, cop de campana y 'l senyor president, D. Antoni Ros de Olano, llegirá un discurs en catalá que ja veuran com agradará en general.

Lo senyor Riera y Bertran vindrá a refrescar la Memoria dels que son premiats y despres d' haberse lluit ab una mica de *Mel y fel* (mel pels uns y fel pels altres), ab tota la solemnitat agafará un carpeta blau (com vingut d' un *àngel* del cel) y dirá cridant:

AMOR.

Premi de la flor natural: «l' any mil» y desclouent lo carpeta dirá:—Angel Guimerá!—picament de mans y desseguida veureu al mes inspirat dels poetes (y aixó ho dich formalment) anant a buscar la flor y com qui fos devant de un toro ab aquella especie de *banderilla*, tremolant de goig, anirá devant de una poetisa y com qui parlés en palau l' hi oferirá solemnement la flor, com es natural y ella que ja anirá mudada al objecte, s' alsarà per anar a la cadira de la presidencia quedant reina de la festa.

Los poetes y altres homes l' hi donarant un aplauso, y las donas prou feina tindrant a mirar si 'l vestit es ben tallat.

Llavors lo senyor Guimerá dona la poesia al que sigui *blanch* y vagi negre y aquet la llegeix, pero molt ben llegida, y l' aplauso s' engreixa altre vegada.

Lo senyor Secretari torna a agafar una carpeta y 'l mateix que ja tingués franquesa ab l' autor, despres de dir: «La anada a Montserrat».

Primer accésit a la flor natural, la desclou y diu cridant, Joseph Franquesa y Gomis: aplaudixen los que prop la llar prenen la mitj diada entre familia cristiana y's presenta un drapaire mudat, ab los seus lentes y s' entorna, sentint, que per una mala lley los accésits no's llegeixin.

Lo senyor Riera y Bertran torna a agafar una carpeta blanca y petita com un *anicet* de frare y com si fos feta de un *pagés* y despres de dir:

Segon accésit a la flor natural, «l' *ánima en pena*»: al descloure dirá Anicet de Pagés de Puig, pero al véureho descloure pot ser tenint l' *ánima en pena* de veure massa franquesa al devant, no voldrá sortir ó pot sé sortirà tot sent lo *pagés*.

Ja tindré lo premi d' amor donat, are 'l senyor Riera diu:

PATRIA.

—Premi de la englantina d' or: «Lo darrer plan d' en *Clarís*». Tothom murmurant ¿qui será? qui será? y 'l senyor Secretari:—Angel Guimerá.—Murmurs de enveja, y torna a presentarse aquell poeta *alt* en tots conceptes.

Lo Consistori llavors farà present al Excm. senyor Gobernador que D. Angel Guimerá ja guanyá antany la flor natural que ab la d' enguany y la Englatina te ja 'ls tres primers premis que per

ser mestre en gay saber se necesitan: lo Excm. senyor Gobernador ho fa constar devant la numerosa concurrencia y 'l nou mestre en gay saber dona a llegir sa poesia «lo darrer plan d' en *Clarís*».

Sino la dona a llegir a un de *blanch*, segur la llegirá un que te un morenet de roca que may l' escriure l' hi ha fet perdre 'l llegir.

L' aplauso al final no cal mencionarlo.

Al moment mirarán los autors dels accésits de aquest premi «La batalla del port» y «la Campana d' Osca», que son qui menos se pensan, no 'ls ho vull dir porque tinguin una sorpresa:

Lo senyor secretari que ja comensará a tenir set tornarà a sa obligació.

FIDES.

(Por ser hi haurá pagés que no entenen que van a fé, creurá que donan figas per postres).

—Premi de la viola d' or:

«Romiatge», y tothom rumiará la mostra mentres lo senyor Riera y Bertran tornarà a cridar—Angel Guimerá.—

Y quants n' hi haurá que al veurer 'l mestre en gay saber y mitj esclamaran:

—Vaja, aquest Angel es un dimoni—

Despres de llegida desclourán un altre carpeta com una Coca per veurer qui es que ab lo «Plor de Jeremias» ha guanyat lo primer accésit a la viola, y al cridar—Emili Coca y Collado—pot ser l' autor quedarà mes plantat que un arbre sech y no's presentarà.

L' altre accésit dirán que l' han donat al desert.

Mirarán lo premi consistent en una «Colecció completa dels mes celebrats poemas antichs y moderns», guanyat per lo poema «Atlántida» de un de cap-allá a l' altra part de Catalunya y al descloure 'l carpeta cridarán —Jascinto Verdader—que si's presenta ja veuran quina veu mes tendre: sembla lo plor de la tortra. Y per últim lo premi de una ploma d' or y plata y títol de SOCI DE MÉRIT del «Centro de lectura de Reus» que van oferir al que millor cantés un fet de Reus, lo donarán a un que coneixent que a Reus tenen mes llengua que fets ha fet una Epístola «a una dona» molt xarriare y al descloure la carpeta, per segona vegada cridarán a D. Anicet de Pagés de Puig.

Los demés treballs no tindran lo treball de veurer 'ls premiats, per lo tant aqui faran lo «Discurs de Gracías» mentres las carpetas dels autors desgraciats s' aniran cremant y semblant que 'l fum escrigui 'ls seus noms per mofa.

Despres s' alsarà tothom per veurer 'ls premis y a empentas y redotons anirán sortin y gastantse dos quartos per llegir en nostres *Jochs Florals* «LA FESTA D' ENGUANY.»

Un Mantenedor.

¡ELLA!

Veurerla, fou estimarla;
estimarla, desitjarla;
desitjarla, fou l' eccés
de la pena, y per calmarla,
digué 'l cor: —¡SI ELLA ESTIMÉS!...

Llatserat, lo cor espera
somnia una fattera
que, aferrants' hi, al cor s' arrima.
Ja es realitat la quimera
y esclama lo cor: —¡M' ESTIMA!

Are que del temps passat,
per mon dol, sols ha restat
lo recort, com tot acaba,
nostre amor també ha acabat
y sols puch dir: —¡M' ESTIMAVA!

Mes las fonts del meu dolor
aumentan lo seu rigor
y sa furia tant avara,
prenyantne mos ulls lo plor.
Y es que jo.... ¡L' ESTIMÉ! ENCARA!

MIQUEL M. PALÀ.

Epístola d' un poetastre (ans de saber qui havia guanyat los premis).

Jo vull ser Mestre en gay saber.
Antoni Cureda.

Plé d' amor ponsella tendra,
t' escrich avuy sens «desbarro»
de cels: y podrás compendra
que ho faig, tot ventant la cendra
de l' ardent foc... del cigarro.

Per mi, no tinc com juguina
l' amor pur que t' he jurat:
per mes que al pensarhi, nina,
temo clavarme la espina...
d' un tall de llus que hi menjat.

Puig com que l' audàs amor
tot sovint al cor se m' entra
catsantme sempre dolor,
no vull que fent mal al cor
m' pugui fer mal de ventra.

Mes deixant aquestas rahons,
t' demano que ab catxassa
profundis las qüestions,
que escritas van ab borrons
sobre aquet paper d' estrassa.

Ni en aucas de redolins
que escombrant reculs y espelsas
per llegir lo qu' hi ha a dins,
ni en caramellos dels fins
trovarás cosas tant dolças.

Escolla ben bé, y ni un mot
perdis, ó si no anem mals
si vols que t' ho espliqui tot,
Pel Maig si no fas t' bot
anirem als Jochs Florals.

Y allí veurás, que d' enguany
seré l' héroe verdader:
perque sense cap diner,
sens' esforços y sense afany
seré Mestre en gay saber.

Ja hi remés trenta poesias
al Consistori, y puch dar
expansió a mas alegrías.
puig fa mes de quinze dias
que sé que m' han de premiar.

Perque així apringui de viure,
diu que no premiarán res
que d' estrany no fassi riure,
estrany ray! jo ja hi sé escriure:
molts cops ni tu m' has entés.

Parlaré «moltes vegades»
de... romandre, llurs, aymar,
ferreys enginys, sanglotar,
«conques, rubientes, debades»,
pus raulits, y agonetxar.

La festa 's celebrará
d' esta... ó d' un altre manera.
La música... sonará
y l' certamen s' obrirá
després d' algun temps d' espera.

Farán son discurs «formal»
Secretari y President,
s' obrirá l' plech principal
y ja la Flor Natural
anirà a busca l' moment.

Reyna de 'ls Joch te faré
després, ja que tens caletro:
mes, sens' cetro... no pot sé!
duré una mà de morté
y així empunyarás un cetro.

Los demás plechs s' obrirán
y 's nirà l' meu nom llegint:
mos companys, aplaudirán,
tu 'ls premis m' anirás dant
y jo 'ls iré recullint.

La fama pregonará
mon nom a só de trompeta,
y aixís tot lo mon sabrá
que com a poeta no hi há
qui m' pugui fer la trabeta.

Puig veuran com sense dany
sens' esforços ni cap diner,
seré l' héroe verdader
de la gran festa d' enguany
sortint Mestre en Gay Saber.

FERRAN RODRIGUEZ Y MASDEU.



La Misteriosa.

Aquest titol «misterios» es d' una societat literaria ahont
va passarhi un «misteri» sobres una poesia que després de
esser premiada, no 'n va ser y l' premi aquell se va deixar
desert.

Y aixó es abusar massa de «franquesa».

En lo café Suis.

Las taulas «van quedar de pedra» al sentir jutgar poesias
dels Jochs Florals d' enguany, cosa que de «l' any mil»
no habian sentit.

Tramvias.

Ne faran anar un del pla de Palacio á Sarriá y un altre al
«Clot.»

Calculin are: si á cada moment veyem desviar tramvias
en lo «plá» de la Boqueria, que farán en lo «Clot...?»

Vaja, massa tramvias, estich cert que prompte hi porta-
rán la verdura á la plassa y hasta «ns passejarán los pebrots
ab lo tramvia.»

Al dematí.

Lo dissapte que «La Campana de Gracia» portaba lo re-
trato del malhaurat Padró, ah, las poesias de alguns poetas
catalans (que entre élls hi ha qui la tenia ja feta avans de
«n Padró estar malalt, un home cridaba:

—¡Dos quartos «la Campana»! ab la mort «del Padró» —
Y una dona que anaba á comprar va dir:

—Bo! ja 'ns treuen la Plassa del Padró, hauré d'anar á
comprar á la Boqueria.

En los diaris.

No 's illegeixen mes que «robos» y molts de «roba»:
Seria bo que's mudés lo nom de las vestiduras perque ab
lo que te are ja aconsella «que's robi,» des lo moment que
hasta devant dels lladres diuben qu' es roba.

DOLORA.

Honrat á carta cabal
he viscut en aquet mon
sens pensar en fer cap mal,
y l' meu caracter lleal
m' ha causat mes d' un afront;
Y com que l' fer bé m' assédia,
per dar exemple als... pobrets
que del mon fan la tragèdia.
de mi 'n vaig fé una comèdia
y.... ¡la van rebre á xiolets!....

SIMON ALSINA Y CLÓS.

De bon matí.

SONET.

Quant despedeix la lluna y las estrellas
lo mon, abandonant la nit finada,
quant ja la llum tras los turons fa arcada
y entonan mil tonadas las ancellas.

Quant exalan son calzer las poncellas
y brillan mes las perlas de la aubada
damunt l' herbeta de en lo camp plantada
hont la pastora hi porta sas ovellas.

Quant tot just guaita l' sol tras la olivera
que l' rossinyol los seus cantars refila
y l' vent mon lo fullatge passant ronch,
Quant en fi l' cassador ran la vorera
busca de l' aureneta l' niu d' argila,
llavors, jo, «encara dormo com un tronch».

JOSEPH VERDÚ.

Al cel siga.

Lo religiós periódich catalá «La familia cristiana» ha mort
per no esser prou «cristiá», puig habent sabut sos protectors
que hipòcritament lo redactaban los negociants que 's fin-
gian religiosos, han deixat de ser «paganos».

En aquet sigle «hipòcrita» ni «la hipocresia hi val».

Contrast.

Aquets dias los periódichs portaban los noms de las poe-
sias prepiadas als Jochs Florals d' enguany y dessota ahont
se llegia «Consistori dels Jochs Florals» — s' hi veyá a con-
tinuació — «Plaza de Toros de Barcelona
— Arts y bestiesas».

Per la rambla.

Dos que sabian que l' Bisbe de Barcelona se 'n habia anat,
al véuerers de lluny anaban preparats per dir s' ho l' un á l' altre.

Al toparse van dir tots dos plegats.

— Ja no tenim Bisbe á Barcelona!

— Are «hem fet un bisbe» va dir un:

— Donchs ja 'n tenim — va respondre l' altre.



Teatres.

Al Prado: «El amor de una bruja» comèdia de màgica y
espectacle.

A Novedats: «Los set pecats capita's»; sarsuela de espec-
tacle y de màgica.

Al Circo: «Lo pont del diable»; comèdia de spectacle.

Al Espanyol: «La almoneda del diablo» comèdia de má-
gica.

En lo Romea: «Senyora y Majora» drama de spectacle.

En lo Tivoli: «s farán «Los set pecats capita's,» sarsuela
de spectacle y màgica.

En lo Bon retiro: contan fer obras de màgica ó de espec-
tacle.

Y ademes los senyors Vidal Valenciano, y Roca y Roca,
escriuen una sarsuela de màgica, y 'ls senyors Capmany
y Molas n' escriuen un altre de spectacle.

Ja ho veuben; es lo sigle de la màgica (perque qui no
trampeja no campa,) y del spectacle (perque avuy al que
no va bonich lo desprecian,) com si diguésem lo sigle de
las «trampas» y del «lucro»

Donem la enhorabona á tota aquesta colla de autors que
s' «avenen» tant de idees.

¡Oh cosa estranya
ab gent de Espanya!

Peró debem dirlos, ja que tots son catalans menos lo de
«la almoneda del diablo,» que es una prova mes, de que la
literatura catalana morirà á mans de sos matexos literats,
perque la persona «guapa» no necessita «adornos» y las
obras catalanas ja comensan á anar adornadas del specta-
cle y semblar una dona de las que mes se l' hi miran lo
vestit que la cara.

Creguin los senyors autors, y si ho fan perque las sevas
obras siguin mes «guapas» que las dels altres, pensin que
«aunque se viste de seda,
la mona, mena se queda.»

A Novetats.

S' estrená una sarsuela en un acte y castellana, de un
jove que habia comensat per escriure en catalá y tant jove
ja s' ha desenganyat del «catalanisme».

— ¿Qui 'n te la culpa? —

A Romea.

Estrenaren Dimars la pessa «De rebot» darrera la «Sen-
yora y Majora» que fins are hi feyan la «Cura de Moro».

Si continuan fent «De rebot» al puesto de la «Cura de Mo-
ro» podrem dir que darrera la «Senyora y Majora» hi fan
una pessa «SENYORA» pero que avans hi feyan una pessa
«MAJORA».

Imparcials com sempre.

Llástima.

En lo Teatre Espanyol Diumenge passat al representarse
«la almoneda del diablo» hont bé s' hi distingeixen lo sen-
yor Pan-dés y la senyoreta Ricart, va anar una corona á las
taulas que anaba dirigida al «Sort» director de la «desafina-
da» Orquesta, perque 'ls actors no la mercixian.

Hi ha que advertir que aquesta corona era d' «Ofals»,
menjar propi dels «burros».

«Guerrers».

Aquesta reputada y ben establerta societat que funciona
los dias festius en lo Teatre Jovellanos, doná Diumenge pas-
sat la funció de despedida.

A tal objecte los senyors Enrich, Bassons, Manyá, Bertran,
Petit, Prats, Biosca y Pelegrí, llegiren poesias que, al de-
manar l' autor resultaren ser respectivament dels senyors
Poblador, Oriol, Alsina, Bertran, Pitarra, Capmany, Gestus
y Lluç.

Unicament lo senyor Manyá es qui feu la «bufonada» de
ferse seva la del senyor Alsina de qui n' estrenaren ahir un
drama en tres actes ab lo titol de «Flores y espinas» que
honra molt á l' autor y una pessa del beneficiat lo senyor
Pallardó, titulada «Casualitats», que s' estrená ab éxit en lo
Teatre Quevedo.

Avuy Diumenge tambe l' soci D. Anton Muns fa son bene-
fici ab lo drama «Las quintas» y la gatada «lo punt de las
dones» y Diumenge pròxim lo 13 del corrent lo fan los sen-

yors Pere Sagristá (conserge) y Joseph Segú (maquinista) ab lo drama del senyor Baruta «La filla del Mar» y la pessa del senyor Arnau «Fotografias»

Com á bons imitadors al desempeny de la companyia catalana de Romea, assegurem als beneficiats, una «bona imitació» en un lleny complet.

Vaya un xasco.

—Del trevall ve 'l descansá
va dí en «Roch», á tal rahó
ne va escriure una «cansó»
y «al trevall» la dedicá.

De conceptes rica toya
donaba gust de sentir
y es tant cert, que jo vaig dir
sentintla — Val «una joya!» —

Mes per cosas que ab malicia
jo en ma vida m' he ficat,
al cap-de-vall l' hi han donat....
—¿Que «un premi?» — No: «una injusticia»,
JOSEPH M.^a CODOLOSA.



A una raspa.

Avans estavas ab Carme
y ab Cinta estabas renyida,
donchs mes m' agradabas ántes
qu' are que ja «estás ab Cinta».

Des que ab tu sol á la cuina
per ajudarte m' estava,
ja tothom se creu que 'm guanyo
la vida, «pelant patatas».

T' enfadas sempre que 't dich
que jo 't vull veure «en camisa»,
¿no sabs que la que no 'n porta
es la que va mal vestida?

M' agradarias bastant
si 'm fessis peix y costellas,
pero nena no m' agradas
perque 'm fas «molta escudella».

GESTUS.

Prometensa.

Oh! senyors mantenenedors
de los «Jochs Florals» d' enguany,
per Nadal, si 'm premieu,
de segú menjareu gall.

UN POETASTRE.



En una estació.

—¿Hola Geroni, ja marxas?
—Sí:
—Donchs fesme 'l favor de dir al pare, que avuy no he
pogut pujar porque m' ha escapat lo tren.

F. CLARASSO.

Padró.

Parlaban dos de la viuda del malográt artista:
—Ja ho ven que cosas regalan per fer la loteria en be-
nifici de la viuda Padró: es digne de aplauso.
—Donchs digui que en Padró era pobre?....
—Un artista ja se sab.
—Y que ho fa que 'ls «artistas no son richs?»
—Home: que 'ls «richs no son artistas».

Un avaro.

Un avaro molt juheu
estaba tant disposat
á no tenir may hereu
que fins va matar lo gat
perque sempre deya «meu!»

J. M. C.

A una corrida.

Tantas vegadas t' he dit
«jo t' estimo», que cansat
estich y fins aburrit
de no ser may escollat.
Y aumenta 'l meu desconsol
veyent clar que no m' estimas
que á mi aquet bé m' escatimas
y 'l deixas á qualsevol.

Historich.

Un jove va entrar en una llibrería:
—¿Que tenen la gramática catalana?—
—No n' hi ha hagut pas may — contestá lo dependent, y
'l jove anyadí:
—¿Donchs que fan tots aquets «poetas» dels «Jochs Flo-
cals» y 'ls Mestres en gaire saber?»—

Senyor Dey.

Hem sapigut que lo Col·legi «Mercantil» no ha donat los
diplomas de «mantenedor» á tots los individuos que compo-
nian lo jurat.

¿Será, tal vegada, perquè alguns dels mateixos deixaren
d' assistir á la festa?

Esperem 'Sr. Dey, que 'l amant sempre de la justicia y
la legalitat, subsanará aquesta falta donant las ordres con-
venients pera que 's dongui á cada hu lo que de dret li per-
toca.

La Poruga.

Mil vegadas m' has dit, Lola,
qu' ets molt propensa á la por,
que 'ls llamps molt t' esporgueixen
y que t' espantan los trons,
y qu' al més petit «ruid»
tremolas.... y perts lo son....
Si, donchs, tan los llamps t' assustan
y t' espantan tan los trons,
y 'ls homes t' esporgueixen,
segons tu m' has dit mil cops....
¿perque á ta mare no cridas
cuan lo teu promés Ambrós
entra de nit al teu cuarto
y..... 't fa perdre també 'l son?.....

BOM.

Vilanova y Geltrú.

En aquesta vila hi viu «un ximple» anomenat «Xato» Ter-
res.

L' altre dia l' hi van dar una «pal·lisa» porque sempre «in-
venta» novas calumnias.

Al anar per terra, de una bofetada, pegá un cop de nas, y
esclamá:

—A lo menos ab lo cop se m' hagués tornat «geperut»,
que tindria un nas com las «personas».

Sitges.

Se 'ns ha dit que en aquesta vila s' hi publica un setma-
nari titulat «Revista Suburens» y que hi escriu un «apote-
cari», que molt sovint dona «sustos», ab certas noticias.

—¿Perque ho deu fer aixó de dar «sustos» un «apotecari»?



(Xarada de tantas soluciones com vulgan).

SONET.

Jo soch «segona y tersa» tras «primera»
«primera-dos-tres-quatre» es la minyona
que 'es «quarta» tras postrema» pero es bona
y sempre te «al reves-quarta, tercera»
«Prima-dos-quatre» y «quatre-hu-dos-darrera»
perque sab «dos tras-hu» y «quart-hu-segona»

y á mes de esser «total», un «tres» l' abona
que «tres-quart» sens ser «tres-quart tres-postrema».

Si l' acert que ab ta idea pren revenja
sols una solució pot trobá apenas
ting motius, noy, per dir que poch despenja
Que si 'l rumiarne una 't dona penas
jo espero arribar ja al próxim Diumenge
per dirten hasta mes de tres dotzenas.

UN ANGEL.



Los reys me tenen tots,
mas cosas van despay
vaix caure y veureho pots,
sino m' entens nimay.

Una poetisa.

LAS SOLUCIONS EN LO PRÓNIM NÚMERO.



Judici del consistori.

En aquet lloch publicarem los que guanyarán los premis
setmanalment.

Advertim, per avuy, que fins Dimecres al vespre tenim
oberta la secretaria.

Discurs de gracias.

Los hi quedem á deure per aquest número, pero contem
que 'l número que ve ja «'ls hi podrem donar».

PROU.

La correspondencia deurá dirigirse á la Admi-
nistració: Rambla d' Estudis, 5, Llibrería.

S' admeten suscripciones.

LIBRERÍA, PAPELERIA

Y DEPÓSITO DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla de Estudios, n. 5.

En dicho establecimiento se halla de venta la

SIN RIVAL EN EL MUNDO

TINTA DICRÓICA

comunicativa, sencilla y de colores

¡MEJOR QUE TODAS LAS CONOCIDAS!

NO SE ENMOHECE,

no oxida las plumas ni corroe el papel.

Papeles para escribir, de todas clases.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, por Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, por H. de Koch.	4
LAS MUGERES Y SUS NOMBRES — ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesías de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
MEL Y FEL (poesías de D. Joaquín Riera y Bertran).	6
BROTS (14 poesías y 25 fábulas satíricas) de D. José Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la aguada y al lavado.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fogoneros.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y otros celebrados autores.	
Se admiten suscripciones á la Ilustración Española y Ame- ricana, Moda, Correo y este periódico.	

BARCELONA: Imprenta de T. Gorchs, Cármen, 38.